

K obranné smlouvě s USA. Kde jsme? A kde chceme být? Komentář Štěpána Chába

- CZ24 News | 29. června 2023

ČESKO: Kolem obranné smlouvy s USA vznikla velká diskuse, kde jedna strana křičela, druhá strana křičela. A ani jedna nenaslouchala druhé, aby se v tom křiku dalo něco rozumného vydiskutovat a dojít ke smírnému řešení. Tomio Okamura zahájil obstrukce. Ve společnosti se rozjely diskuse, které nabraly občas až apokalyptických rozměrů. Je obranná smlouva ohrožením ČR? Je to rovno pozvánce „sprátelených“ armád Varšavské smlouvy v roce 1968? A nepřeháníme to trochu?

V roce 1989 jsme se sametem vymotali z Varšavské smlouvy, Michael Kocáb do pár let vyprovodil všechny „sprátelené“ sovětské vojáky i jejich struktury za hranice (škoda, že jim na nějaký vozeček za tank neposadil i jejich věrného přísluhovače Pávka, alias Petra Pavla). A dobře udělal. Být v područí diktatury, kterou Sovětský svaz byl, nebylo nic, co bychom si mohli vystavovat ve vitrínce s trofeji. Poté jsme dobrovolně vstoupili do Severoatlantické aliance a dopomohli tak Spojeným státům bombardovat Srbsko. K naší ostudě, za kterou se loni náš tehdejší prezident Zeman svému srbskému protějšku veřejně omluvil. A dobře udělal. Bombardování Srbska byla černá hodinka NATO, která trvala několik dlouhých týdnů a během nichž umírali hlavně civilisté. Důsledky jsou patrné doposud.

Poté jsme si s našimi spojenci z NATO užili invazi v Afghánistánu, kde jsme tak dlouho vyháněli krysy z děr, až jsme, společně s celým NATO, jako krysy z jejich země uprchli. NATO by podle vlastních stanov nemělo být útočné seskupení. Nýbrž obranné. Dva přešlapy v Srbsku a Afghánistánu s desítkami tisíc mrtvých vypsány pro příklad nezvládnuté koncepce a trochu moc válečnického nadšení. To je patrné i u války na Ukrajině.

Ted' k oné obranné smlouvě s USA, kterou podepsala naše ministryně pro rozdělování šrotu Jana Černochová.

Naivita jde vysledovat u obou názorových táborů. Zvláštní je, že oba tábory berou za reálné, že na Českou republiku Rusko zaútočí. Považuji takové přesvědčení za absurdní.

To za předpokladu, že Rusko nesáhne k použití jaderných zbraní. Ale i to považuji za zcela absurdní. I přesto, že je Putin vykreslován jako psychotik bez svědomí, je to politik realista. Pokud by zavlekl Evropu do horké fáze války, kdy nám tu budou padat jaderné bomby, zničí tím i Rusko. Zničil by tím celý svět. Kdyby použil „jen“ taktické jaderné bomby, dosáhne toho, že největší obchodní partner Číny, tedy EU, nebude mít čím platit, a tím by si Putin nakrknul, lidově řečeno, Čínu, a ta by vynucené spojení se svým severním sousedem zásadně přehodnotila, protože Rusko je sice plné plynu a ropy, ale jinak je chudé jako pouštní myš. Politika Číny očividně není válečná, ale obchodní. Chce si nás koupit, chce si všechno podmanit penězi a z toho plynoucím vlivem. Rozhodně není patrné, že by chtěla své obchodní (zatím) partnery ničit za pomoci bomb. Na tom zatím umějí vydělávat hlavně Spojené státy.

Zjednoduším to na princip strategické počítačové hry. V těchto hrách většinou fungují tři základní formy převzetí moci nad cizím územím. Vojenské, to nám předvádí Rusko a USA. Jejich neurvalost co se výbušnin dopadajících na hlavy nevinných je nezměrná. Ač, neurvalost USA je v posledních desetiletích mnohem neurvalejší, jelikož USA byly hegemonem, jedinou mocností. Pak je tu převzetí ekonomické. Tam se očividně vydala Čína. Investuje, kupuje, vyrábí, vsází na vývoj technologií,

bohatne a stará se o sociální blaho své společnosti (a ano, týrá jí svěřené menšiny, které se vzpouzejí). Obchoduje agresivně, agresivně se snaží přebírat obchodně území. Je v tom nebezpečná... třeba tím, že ve velkém skupuje evropské přístavy, už si nás rozebírá a přebírá vliv.

Pak je tu princip náboženského převzetí, které nám zdárně ukazují blízkovýchodní země, které neměly, vinou vojenské expanze tehdejšího Sovětského svazu, dnešních USA i Ruska, i rvaček mezi sebou, příležitost zbohatnout natolik, aby mohly začít s jinou expanzí. Výbuchy na jejich rodné hroudě jsme dosáhli toho, že nemohly pokročit do civilizovanější formy. A tak se nám, s posvěcením našich lidskoprávních elit, zaplavují ulice lidmi s jinou vírou, kteří přišli do našich zemí s křivdou v duši. A tu si vyžereme a dle instrukcí v knize Podvolení Michela Houellebecqa se nakonec podvolíme. Když se nebudeme bránit... což neděláme.

Země EU jsou bohužel pod přímým vlivem USA. Tedy i expanze vojenské. My jen plníme ideologické zadání. V tomto jsem zcela v souladu s francouzským prezidentem Macronem, který pravil, parafrázuji, že bychom neměli být psíkem USA, postavit si vlastní armádu i vlastní zahraniční politiku a v rámci EU se stát soběstačnými. Ukázal tím naši pozici perfektně. Pucflek Spojených států, který štěká tam, kam strýček Sam přikáže. A my štěkáme až do ochraptění. Poslušně. Za keksíček. A rádi.

Vůle, abychom se v rámci EU postavili na vlastní nohy a v souboji tří velmocí se vystavili na odiv v roli sudího, je mizivá. Macrona za jeho myšlenky div že neukřižovali. Což je zvláštní, volal po naší samostatnosti.

Do toho všeho vstoupila naše vláda bez vlastní vůle, ale s velkou vůlí sloužit do roztrhání těla. A Jana Černochová, jinak jistě fajn ženská, když jde o to někomu ukázat, kde tesař nechal Libavou, podepsala obrannou smlouvu s USA. Jakýsi pakt patolízalství? Ponížení? Lokajství? Proč? V čem?

Podobnou smlouvu mají s USA i další země EU. Je to smlouva symbolická, předběžná, pro jistotu. Není ani vazalská, ani nebezpečná, ani nás nevystavuje zvýšenému riziku, je patolízalská, to ano, ale to je většina politiky naší nynější vlády. Akorát nás to bude stát nějaké peníze a nějaké to mrzení, když americký voják v krámě ukradne balíček se sušenkami a praští u toho obsluhu po hlavě. Ale když přihlédneme k tomu, že si naše vláda právě (zase) půjčila z EU 1,13 miliardy, bude to jen nevýznamná kapka v moři fascinujícího zadlužování českého státního rozpočtu. Nevznikne nám tu žádná základna, proč také, Američané mohou využívat naše vojenské objekty. A to po souhlasu našich úřadů. Nic dalšího v tom není. To, ostatně, mohli američtí vojáci používat po dohodě a trochu delší byrokracii i teď. Jsme v NATO. Nejsme ve vakuu.

A je na tom něco špatného? Ale ano, jistě. Když přihlédnu k Macronovu nápadu nechovat se jako psík, je to všechno špatně. Ale my nic takového nemáme. Jsme stále vděční USA za jejich Marshallův plán (ač my z toho měli kulové, jen pětiletky a střelení na hranicích, ostatně odmítli jsme ho sami - pod sovětským nátlakem). Jsme pevně usazení v západních strukturách, což nepovažuji nutně za zlo, ani za dobro, prostě jen za fakt.

A přiznávám, že i přes jistou úpadkovost západní politiky i kultury, je život na této straně planety o dost zajímavější, svobodnější a bezpečnější. V Rusku právě opozice sedí po kriminálech, nebo je pod dohledem policie. To samé v Číně. Tam žít, to je na provaz. A není od věci si ten provaz držet dál od těla. Což NATO zaručuje. A doplňuje to trochu nadbytečná obranná smlouva. Nevidím důvod pro větší výhrady. Snad jen té diplomacie by na světě mohlo být trochu víc. Aby lidem na kterémkoliv místě naší planety nepadaly bomby na hlavu.

AUTOR: Štěpán Cháb

ZDROJ: krajskelisty.cz